

PETER MAY

VÝJIMEČNÍ LIDÉ

AKTA ENZO I

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

HOST

PETER MAY
Výjimeční lidé

PETER MAY

VÝJIMEČNÍ LIDÉ

AKTA ENZO I

BRNO 2015

Peter May

EXTRAORDINARY PEOPLE

Copyright © Peter May, 2006

Translation © Linda Kaprová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015

ISBN 978-80-7491-916-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-917-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-918-3 (Formát MobiPocket)

Ariane a Gilbertovi

*Obyčejní musí pěkně poslouchat,
právě proto, že jsou obyčejní.
Výjimeční však mají právo páchat
jakékoliv zločiny a jakkoliv
přestupovat zákony, zase v podstatě
proto, že jsou výjimeční.*

F. M. DOSTOJEVSKIJ,
ZLOČIN A TREST

Srpen 1996

Stojí na dlažbě dvora. Zdi s opěrnými pilíři mu vracejí syčivou ozvěnu jeho dechu, sípavého, chraptivého, plného děsu a jistoty, že ho čeká smrt.

Zná v tomhle ambitu se dvěma kostnicemi každé okno. Barvy uvězněné ve skle s emailem. „Le miracle des Billettes“, „Eliášova oběť“, „Kristus ve vinném lisu“. Milované výjevy navždy ztracené v temnotách.

Na lesklých dlažebních kamenech ohlazených kroky svatých mužů se odráží svit měsíce. Podrážky jeho bot podkluzují a klapou chodbou mezi pilíři a srdce mu svírá pařát zoufalství. Do tmy se odkutálí zelený odpadkový koš a jeho rozkládající se obsah se rozsype po dvoře. Dveře před ním jsou pootevřené a chodbu za nimi zalévá přízračné světlo měsíce, které sem oblouky pískovaného skla šikmo proniká mezi věží a apsidou. Uvidí tabulku a červenou šipku — Vitraux du cloître — a vydá se opačným směrem kolem sakristie.

Dveře kostela jsou otevřené. Nesmírné zářící ticho ho téměř pohltí. Všude kolem něj se vzhůru tyčí vitráže, jejichž barvy zčernaly mrtvolným světlem měsíce těsně před úplňkem. S každým bolestným výdechem plní ten nesmírný klenutý prostor svou panikou.

Socha Panny Marie s Jezulátkem v náručí ho netečně sleduje, hluchá k modlitbám, kterými se k ní tolik let tak zbožně obracel. Přílehlá kaple byla věnována nástěnkám s rozvěšenými letáky, které si už nikdy nepřečte.

V zádech slyší kroky a chrčení dechu v cizích plicích. Prchá severní křížovou chodbou kolem kaple svatého Pavla, kaple svatého Josefa a Duší v očistci. V čele kostela se k soše Kristova vzkříšení se dvěma anděly po boku vypíná lesklé sloupoví devadesáti postříbřených varhanních píšťal. Chtěl by křičet, pomozte mi! Ale ví, že nemohou.

Zamíří pod jediné dochované lektorium v celé Paříži. Nahore v temnotě se ztrácí filigránské kamenné kružby a točitá schodiště ovíjející se kolem štíhlých sloupů. Zastaví se pod Kristem na kříži, kalvárii převezenu z kaple patřící École polytechnique jako náhrada za předchůdce, který padl za oběť Francouzské revoluci. Kolikrát už před tím oltářem poklekal a přijímal Jeho tělo a pil Jeho krev.

Tady se zastaví a ještě jednou, naposledy, poklekne. Kroky jsou už téměř u něho. Povstane, otočí se a poslední věc, kterou spatří, než se rudá změní v čern, je nápis na opačném konci chrámové lodi, který mu přikazuje: *TICHO*.

I.

Červenec 2006

Rue des Deux-Ponts protíná střed Île Saint-Louis od pont Marie klenoucího se přes Seinu na severu až k pont de la Tour-nelle na jihu. Ostrov není širší než dvě stě metrů a spolu s Île de la Cité po boku leží v samotném srdci Paříže.

Enzo se divil, jak si dcera může dovolit bydlení v téhle lokalitě, kde se cena za čtyři metry čtvereční dokáže vyšplhat až na tři sta tisíc euro. Ale Simon mu vysvětlil, že bydlí v maličké podkrovní garsonce v šestém patře činžáku a že jí na nájemné přispívá zaměstnavatel.

Pozdě k ránu předchozího dne ještě doma v Cahors Enzo pochyboval o tom, jestli je rozumné, aby se s ní pokoušel setkat. Do Paříže však musel tak jako tak. Pitomá sázka! S rozhodnutím mu nakonec pomohla Sophie.

Bylo horko a panovalo vlhké dusno. Kdesi za záplavou středověkých střech s červenými taškami odbila druhá. Hluboké a zvukně vyzvánění prochvívající celými staletími. Historie staré *quartier* tohoto starobylého města na jihovýchodě Francie sahala až do období starověkého Říma a Enzovi ve chvílích osamění připadalo, že je tu na dosah počátku lidských dějin. Seděl ve sklopeném křesle u otevřeného okna s kytarou položenou na hrudi, díval se do stropu a přejížděl slidem po hmatníku. Struny tklivě naříkaly ozvěnou blues ne úplně

dávné minulosti. Kvůli zítřejší cestě do Paříže zmešká zahájení každoročního cahorského bluesového festivalu.

V předsíni zavržala podlahová prkna. „Tati?“

Otočil se a ve dveřích spatřil Sophii v noční košili. Musel zamrkat, aby zahlal náhlé slzy. Někdy ho dokázalo zaskočit, jak moc ji má rád. „Měla bys být v posteli, Sophie.“

„Běž spát, tati. Je pozdě,“ řekla mírně. Když byli sami, vždyc-ky s ním mluvila anglicky. V její angličtině zazníval podivně nepatřičný skotský přízvuk, jako nasládá vůně whisky vznáše-jící se ve vlahém vzduchu letní noci. Přešla k němu obývacím pokojem a usadila se na opěrku křesla. Cítil její teplo.

„Pojeď se mnou do Paříže.“

„Proč?“

„Abys poznala svou sestru.“

„Nemám sestru,“ odpověděla bez jakékoli zášti. Jen konsta-tovala skutečnost ze svého pohledu.

„Je to moje dcera, Sophie.“

„Nenávidím ji.“

„Jak ji můžeš nenávidět? Nikdy jste se neviděly.“

„Protože ona nenávidí tebe. Jak bych mohla mít ráda něko-ho, kdo tě nenávidí?“ Vzala mu kytaru a opřela ji o parapet. Pak se stulila do křesla vedle svého otce a položila mu hlavu na prsa. „Mám tě moc ráda, tati.“

Dům našel docela snadno. Číslo popisné 19 *bis* na západní straně ulice vedle zelinářství Le Marché des Îles. Neměl po-nětí, jaký je vstupní kód. Mohl by zazvonit na *concierge*, ale co by jí asi vykládal? Že tady v horním patře bydlí jeho dcera? A kdyby ho tam domovnice zavedla, co by jí pak řekl, kdyby mu Kirsty třeba zabouchla dveře před nosem?

A tak si dal oběd v malé restauraci L'Îlot Vache na rohu rue Saint-Louis. Seděl sám u okna a pozoroval defilé tváří za ním. Mezi vysokými historickými stavbami, z nichž některé

se nakláněly v bizarních úhlech, se prodíraly sluneční paprsky. Zůstal sedět, dokud neodešli všichni hosté. Číšník netrpělivě stepoval opodál a čekal, až Enzo konečně zaplatí, aby už mohl jít domů z odpolední směny. Nakonec se dočkal. Enzo přešel ulici do baru Louis IX. Vybral si místo naproti dveřím a skoro dvě hodiny upíjel jedno pivo. Znovu kolem uplývaly cizí tváře. A čas. Slunce se sklonilo k pozdnímu odpoledni a paprsky dopadaly v ostřejším úhlu, ale ulicemi dál proudily davy turistů potících se v červencovém horku a osobní auta i taxíky vypouštěly své emise do chvějivého vzduchu dlouhého letního pařížského dne.

Vtom ji zahlédl. A navzdory hodinám čekání to stejně přišlo jako rána pěstí do břicha. Neviděl ji dvanáct let. Tehdy to byla křehká patnáctiletá dívka, která s ním odmítala promluvit. Přecházela rue des Deux-Ponts z východu na západ a v obou rukou nesla růžové igelitky s nákupem. Džíny jí končily vysoko nad kotníkem a byly posazené nízko na bocích. K nim si oblékla bílé tílko odhalující břicho. Taková byla poslední móda, i když jen málo dívek na ni mělo postavu. Kirsty k tomu málu patřila. Byla vysoká, jako její otec, měla rovná ramena a štíhlé dlouhé nohy. Otcí se podobala i dlouhými vlasy, ale na rozdíl od něj si je nesvázala do ohonu. Hustá kaštanová hříva po matce za ní v teplé bríze vlála jako prapor svobody.

Na stole zachřestilo pár mincí, které tu Enzo nechal za útratu, a pospíchal za ní ulicí. Dohonil ji v okamžiku, kdy zápasila s nákupními taškami, aby naťukala vstupní kód. „Ukaž, pomůžu ti,“ nabídl jí, když elektronický zámek zabzučel a ona strčila nohou do dveří.

Polekaně se otočila. Možná za to mohl nečekaný skotský přízvuk v srdci Paříže, nebo se jí ten cizí člověk snad zdál zvláště povědomý. Každopádně chvíli trvalo, než pochopila, kdo je. A to už jí vzal tašky z rukou a přidržoval jí otevřené dveře. Obličej jí zčervenal zmatkem a rozpaky. Protlačila se

kolem něj do chodby vedoucí do vnitřního dvora. Čas, který k tomuto jednoduchému úkonu potřebovala, stačil, aby si vzpomněla na svůj hněv. „Co chceš?“ zasyčela tiše; snad se bála, že je někdo uslyší.

Zamířila ráznými kroky chodbou na titěrný dlážděný dvorek se spoustou stromků v květináčích a záplavou bujných zelených rostlin. Pospíchal za ní. Všude kolem nich se zdvihaly byty k maličkému čtverci modré pařížské oblohy, až z toho člověka jímalá závrať. Okna v přízemí byla zamřížovaná a u paty starého dřevěného schodiště vedly dveře do bytu domovnice. „Promluvit si, Kirsty, nic víc. Být chvíli s tebou.“

„Podívejme...“ odpověděla přiškrknutým hlasem plným trpkosti. „Když jsem s tebou chtěla být já, nikdy to nešlo. Musel ses přece věnovat svojí nové rodině.“

„To není pravda, Kirsty. Býval bych s tebou trávil tolik času, kolik bys chtěla. Jen kdybys mi to dovolila.“

„To jistě!“ Otočila se k němu u paty schodiště, bledá jako stěna. „Samozřejmě. Je to *moje* chyba. Že mě to nenapadlo! To já můžu za to, že jsi nás opustil. Já můžu za to, že sis usmyslel, že odjedeš do Francie s nějakou jinou ženskou a založíš novou rodinu. Proč mi to jen nedošlo dřív? Všechny ty večery, kdy máma plakávala vedle v pokoji, dokud neusnula, a mně nedošlo, že za to můžu já. Všechny ty narozeniny a Vánoce, kdys s námi nebyl. Všechny ty chvíle v životě, kdy holka touží vědět, že se na ni táta dívá a je na ni pyšný. Školní koncerty. Sportovní den. Promoce. Proč jsem jenom nedokázala pochopit, že je to moje chyba? Vždyť ty jsi měl veledůležitý důvod být někde jinde, vid’?“ Emoce nakonec ten příval výčitek zadusily a Kirsty musela prudce popadnout dech. V jejích očích byla taková zášť, že se jí do nich Enzo málem ani nedokázal podívat. Ještě nikdy její hněv nezažil v plné síle. Byl v šoku. „Dej to sem!“ chňapla po nákupních taškách, které nesl, ale on s nimi uhnul.

„Kirsty, prosím tě. Neuplyne jediný den, kdy bych na tebe nemyslel, kdy bych nemyslel na to, jak jsem ti ublížil. Ani nevíš, jak je těžké něco takového vysvětlit dítěti. Ale pořád jsem tvůj otec a mám tě rád. Chci si jen promluvit. Vysvětlit ti, jak to bylo. Jak to bylo doopravdy.“

Chvilí ho mlčky probodávala pohledem a její zlost se proměnila v opovržení. „Nemám otce,“ prohlásila nakonec. „Můj otec zemřel před mnoha lety.“ Sklopila pohled k taškám, které ještě pořád držel on. „Tak dáš mi to?“ Ale ani mu nedala čas odpovědět. „Seru na to!“ řekla vzápětí. „Tak si je nech.“ Otočila se a utíkala nahoru po schodech. Nechala ho tam stát na dvorku s pocitem strašné ztráty. Připadal si jako hlupák.

Ani nevěděl, jak dlouho tam stál. Opatrně odložil tašky na první schod. Nemělo cenu, aby se s nimi za ní vydával. Pomalu se otočil a vrátil se zpátky na ulici.

II.

Seděl sám v restauraci Kong na střeše budovy Kenzo na rue du Pont-Neuf, než se konečně zjevil Simon. Podnik byl plně obsazený hosty, kteří sem přišli povečeřet a vychutnat si pařížské panorama. Enzo doufal, že by mohli na večeri zajít do obchodního domu Samaritaine. Byl odtamtud lepší výhled a mohl by tak v pohasínajícím světle pozorovat všechny důvěrně známé dominanty: Panthéon, Notre-Dame, Eiffelovu věž. Ale obchodní dům zkrachoval, a tak se musel spokojit s poněkud omezenějším výhledem na věže kostela Saint-Sulpice a na Vedettes du Pont-Neuf a s bezduchým žvaněním pařížské smetánky. Enzo se málokdy cítil tak sám. To, že všichni měli společnost, jeho osamělost jen prohlubovalo. Neměl na jídlo ani pomyšlení. Hlavního chodu se málem ani nedotkl a raději postupně zdolával objednanou láhev Pinot Noir.

Simon mávnutím naznačil číšníkovi, že může odejít, a odsunul si židli. Prohlásil, že už je po večeři, a nalil si skleničku Enzova vína. Otočil se, upíjel z ní a zahleděl se na město. Snad uhadl odpověď na svou nevyřčenou otázku. Pak se otočil zpátky. „Proč se vždycky tváříš tak příšerně nešťastně, Enzo?“

Enzo se zazubil. „Možná proto, že jsem.“ Doprovodil to neznatelným francouzským pokrčením ramen, mimovolným gestem, které si za ta léta osvojil. „Kdy se vracíš do Londýna?“

„Zítřka.“ Zpřímá se zadíval na Enza a povzdychl si. „Já nechápu, v čem je problém. Podívej se na sebe, Strako.“ Tuhle přezdívkou si Enzo od svého kamaráda Simona vysloužil v začínající pubertě, když se mu v tmavých vlasech poprvé objevil bílý proužek. Už mu zůstala. „Žiješ si tu skvěle. Máš parádní byt v Cahors. Dceru, že by většina rodičů dala cokoli, aby takovou měla...“ Ještě než to dořekl, zmrzl mu nad tím přehmatem úsměv. „Do háje... Nezlob se, Enzo.“

Enzo se posmutněle usmál a zavrtěl hlavou. „Ty mizero,“ řekl mu na to. „Máš štěstí, že ty jsi nikdy dítě neměl. Aby ti vodilo domů kluky s příšerným účesem a s obličejem prošíkovaným nemístnými kusy železa.“

„Bertrand?“

„Je na Sophii moc starý.“

„Kolik mu je?“

„Šestadvacet.“

„A kolik je Sophii? Osmnáct?“

„Devatenáct.“

„Takže je o sedm let starší než ona. A tobě bylo kolik, když ses s Pascale usadil v Cahors? Třicet. A kolik bylo jí?“

„Třiadvacet,“ zavrčel Enzo. „Ale to bylo něco jiného.“

„Nebylo. Sedm let je sedm let.“

„Já jsem Pascale nepřemlouval, aby nechala školy. A myslím, že jsem jí dokázal nabídnout víc, než že budu celý život jako blbec tahat železo někde v posilovně.“

„Třeba co? Zárnou kariéru soudního patologa, která se ti nabízela?“

Enzo po něm šlehl nebezpečným pohledem. Založil si ruce na prsou a přehodil nohu přes nohu. Řečí těla se obrnil proti všemu, co nechtěl slyšet.

„Já tě nesoudím, Enzo,“ ozval se Simon. „Ale bylo jí jen třiadvacet. Proboha, byla ještě dítě. Baval ses v poslední době s nějakou třiadvacetiletou holčkou?“

„Zdaleka ne s tolika jako ty,“ odsekl Enzo. „Třiadvacet je nejspíš průměrný věk těch, co si v poslední době vodiš do postele.“

„Nejspíš jo. A abys věděl, tak sex je super, ale konverzace stojí za prd. Proč myslíš, že ani jeden z těch vztahů nepřežije pár týdnů?“

„Protože už jsi dědek. Utahají tě.“

Simon se vesele ušklíbl. „Na tom něco bude.“

Mlčky upíjeli víno a poslouchali živou konverzaci u okolních stolů.

Nakonec se Simon zeptal: „Tak co se teda stalo?“

Enzo se vyhnul jeho pohledu. „Odmítla se se mnou bavit.“

Když Enzo zvedl hlavu, hleděl Simon zahloubaně do své sklenice. Enzo si najednou uvědomil, jak jeho kamarád vypadá staře. Léta v něm viděl jen kluka, se kterým chodil do školy, hrál v kapele, dělil se o holky. Teď když Simon sklonil hlavu, protkávaly jeho kdysi černé vousy šediny, prořídilými vlasy prosvítala pleš a dopadající světlo mu pod očima vykreslovalo temné kruhy. Vypadal na svůj věk; muž na prahu padesátky. Simon přestal zírat do sklenice a raději dopil její obsah. „Myslel jsem, že se třeba něco změnilo.“

„Proč?“ Že Kirsty bydlí v Paříži, se dozvěděl právě od Simona.

„Její matka.“ Pokynul na číšníka a objednal si brandy. „Víš, že jsme byli vždycky v kontaktu.“

Enzo přikývl. Nikdy pořádně nevěděl proč. Všichni tři společně vyrůstali ve Skotsku, v jižní části Glasgow. S Lindou

původně chodil Simon, ale pak s ní kvůli svému odjezdu do Anglie za studiem práv téměř ztratil kontakt a vrátil se jen jednou — aby jim šel na svatbě za svědka.

„Linda měla dojem, že situace se mohla změnit. Kirsty už je přece velká. Má skoro hotový doktorát z překladatelství a tlumočnictví. A konkurz na roční stáž u nějaké firmy v Paříži nevyhraje jen tak někdo, kdo to nemá v hlavě pořádně srovnané.“

„Neměnilo se vůbec nic. Určitě ne z Kirstyiny strany.“

„Co říkala?“

„Poslala mě do prdele.“

Číšník donesl brandy a Simon se zamyšleně napil. „Co budeš dělat?“

„Můžu se sebrat a mazat zase pěkně domů.“

„Myslel jsem, že máte schůzku s Raffinem.“

„Nevím, jestli mi to stojí za to.“

Simon pochybovačně zdvihl jedno obočí. „Dva tisíce eur, Enzo. To si ze svého platu můžeš jen těžko dovolit.“

Enzo na něj vrhl vzteklý pohled. Právě Simon sehrál klíčovou úlohu v tom, že všechno nakonec vygradovalo sázkou. A jelikož byl z nich jediný právník, slíbil svědčit pro zúčastněné strany a vzít hotovost do úschovy, dokud se nerozhodne o výsledku.

Když Enzo dorazil, byly skoro všechny stolky pod trikolórovou markýzou kavárny Le Bonaparte obsazené. Pařížané i turisté si rovnou měrou vychutnávali kavářenskou kulturu, která byla pro město tak příznačná. Seděli u stolků v řadách, upíjeli své nápoje a pozorovali nekonečný příliv a odliv lidí na place Saint-Germain-des-Prés. Už se skoro setmělo a proti indigové obloze se rýsovalo ostře nasvícené nazlátlé kamenné zdivo starodávného kostela Saint-Germain. Enzo se usadil ke stolku v rohu pod nápis „zákaz vstupu“ a objednal si brandy. Zkontroloval čas. Desátá už minula, takže jde pozdě. Napadlo ho,

že Raffin už tu možná byl a stihl zase odejít. Enzo novináři radil, že ho pozná podle vlasů svázaných do ohonu, v nichž se od levého spánku táhne bílý pramen. Nikdy nepřemýšlel o tom, jak ho vnímají ostatní. Nosíval volné kalhoty s kapsami, bílé sportovní tenisky a k nim celou sbírku košil bez límečku, které většinou nechával volně viset přes kalhoty. A pak samozřejmě obligátní plátěnou tašku přes rameno. Když si z něj Sophie dělávala láskyplnou legraci, s oblibou mu říkala „ty můj hipíku“. A právě tak nejspíš působil i na ostatní. Byl ale zároveň urostlý a v kondici se udržoval jízdou na kole, takže v davu spíš vyčníval. Věděl, že ženám připadá atraktivní, ale po vztahu s Pascale se navazování nových známostí vždy vyhýbal.

Ve čtvrt na jedenáct a pět minut už měl dopito a uvažoval, jestli odejít. Sáhł do kapsy pro peníze, když tu si všiml, že nad ním kdosi stojí. Vzhledl a spatřil štíhlého muže s delšími hnědými vlasy sčesanými dozadu k vyhrnutému límečku bílé košile. Přes rameno si ležérně nesl letní sako a kalhoty s perfektně nažehlenými puky, stažené páskem kolem úzkého pasu, se mu v duchu poslední módy řasily kolem naleštěných italských střevíců z černé kůže. Špičkami dlouhých prstů držel cigaretu. Naposledy z ní potáhl a odhodil ji na dlažbu ulice. Ruka, která ještě před chvílí držela nedopalek, se napřáhla kENZovi. „Roger Raffin,“ představil se. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

„Nic se neděje,“ odpověděl Enzo a chopil se nabízené práce. Překvapovala ho ta uvolněná atmosféra.

Raffin usedl na volnou židli a jako *vrai Parisien* s rutinní nonšalancí přivolał číšníka v černé zástěře a bílé košili, který se téměř okamžitě zhmotnil u jejich stolu. „Skleničku Pouilly Fumé.“ Ukázal bradou naENZovu skleničku. „Koňak, nemýlím-li se?“

Čekali na své nápoje a Raffin si zapálil další cigaretu. „Našel jsem si o vás pár věcí na internetu, monsieur. Uvádí se tam, že

jste profesorem biologie na univerzitě Paula Sabatiera v Toulouse. Máme se my dva vůbec o čem bavit?“

„Pracoval jsem u *police scientifique* ve Skotsku. Ale už je to dávno, co nepůsobím v praxi. Tehdy internet ještě ani nexistoval.“

„Tak co vás vede k přesvědčení, že se můžete v dnešní době k čemukoli vyjadřovat?“

„Školil jsem se ve forenzní biologii, monsieur Raffine. Sedm let u strathclydské policie v Glasgow, dva poslední roky šéf biologů. Řešili jsme vše od interpretace krevních stop na místech závažných zločinů po analýzu vlasů a vláken. Podílel jsem se na začátcích budování databáze DNA, interpretaci poškození oděvů i na detailním zkoumání míst činu. A málem bych zapomněl. Jsem jeden z celkové čtyř lidí ve Spojeném království, kteří se jako jediní vyškolili k vykonávání funkce takzvaného forenzního biologa podle Byfordovy zprávy, což ze mě dělá i experta na analýzu závažných sériových zločinů.“

„*Dělalo*, monsieur Macleode. Svět se mění.“

„Udržoval jsem si v oboru povědomí o veškerém posledním vývoji.“

„Tak proč jste v něm nezůstal?“

„Z osobních důvodů.“

Raffin si Enza měřil zkoumavým pohledem pozoruhodně bleďých zelených očí. Mohlo mu být nanejvýš pětatřicet šestatřicet let, měl hedvábně hladce vyhlížející opálenou pleť a bleďé rty. Ostrý úzký nos možná vystupoval z obličeje příliš výrazně, ale přesto to byl pohledný mladý muž. Číšník jim přinesl objednané nápoje. Raffin si vzdychl a elegantně usrl z orosené sklenky. „Proč bych na tom měl spolupracovat právě s vámi?“

Enzo si přiložil sklenici ke rtům, naklonil ji a ucítil, jak se mu její obsah propaluje hrdlem až k žaludku. Zmocnilo se ho lehkovážné furiantství a potřeba najít něco, čím by zaplnil

prázdné místo ve svém životě. Připadalo mu lepší, když se v téhle fázi o sázce ještě zmiňovat nebude. „Protože zjistím, co se stalo s Jacquesem Gaillardem,“ odpověděl. „S vaší pomocí, nebo bez ní.“

III.

Raffin bydlel v prvním patře v rue du Tournon nad dvěma uměleckými galeriemi. Od nasvícené nádhery budovy Senátu, sídla horní komory francouzského Parlamentu, ho dělilo sto metrů. Na konci dlouhé úzké ulice vedoucí opačným směrem až na boulevard Saint-Germain a ještě dál až k Seině se zvedala jeho kopule podpíraná dvěma patry klasicistních sloupů.

Raffin natukal vstupní kód a opřel se do masivních zelených dveří. Zhouply se do dlážděného průchodu, z něhož se vynořili na dvorku ve tvaru písmene L, jemuž dominoval urostlý kaštan. V otevřených oknech se svítilo a do bytů vyhrátých po dlouhém parném dni proudil chladnější vzduch. Nesl se odtud hovor i smích lidí, kteří ještě seděli u večeře. Někde hrál kdosi na piano; nejistý pokus o Chopina.

„Budu chtít záruku výlučnosti,“ prohlásil Raffin. „Výsledky vašeho pátrání nebude smět publikovat nikdo jiný. Právo na uveřejnění budu mít jediné já. Možná bychom to měli mít písemně.“

„Jak chcete,“ souhlasil lhostejně Enzo.

Raffin otevřel poloprosklené dveře a oba muži se vydali po dřevěném schodišti obtácejícím úzkou výtahovou šachtu. Raffin se v kavárně Le Bonaparte okamžitě rozhodl. Jediným lokem vyprázdnil svou sklenici Pouilly Fumé a vstal. „Tak dobře, dáme se do toho. Mám haldy poznámek ze svých rešerší. V knize jsem využil jen zlomek. Pojdte, zajdeme ke mně a můžete si je hned odnést.“ Už byl v půli cesty přes ulici, když

se zastavil a obrátil se k Enzovi, skoro jako by si teprve teď vzpomněl. „A to pití můžete zaplatit vy.“

Došli do prvního patra a Raffin zašátral v kapse po klíších. Otevřel vchodové dveře do čtvercové předsíně. Žaluziemi dovnitř v dlouhých úzkých paprscích pronikalo bledé světlo poličních lamp na dvoře.

Enzo okamžitě vycítil novinářovo napětí. „Co se děje?“ zeptal se.

Raffin ho umlčel rychle zdviženou rukou. Dvoukřídle dveře předsíně byly otevřené do tmy obývacího pokoje. Podlahová prkna za nimi ozařovalo žluté světlo z pootevřených zrcadlových dveří ložnice. Za nimi bylo slyšet pohyb. Světlem přešel stín a Raffin ztuhl napětím.

„*Cambrioleurs*,“ zašeptal. Lupiči. Opatrně odložil kabát přes zadní opěrku židle a obrátil se ke knihovně sahající až ke stropu. Z jedné z nižších polic vybral velkoformátovou encyklopedii v těžkých deskách. Oběma rukama ji svíral nad hlavou a vydal se do obývacího pokoje. Enzo ho následoval. V duchu si říkal, že novinář působí poněkud komicky. *Dějiny světa E až F* se jako zbraň jevily dost nevhodné. Mácháním encyklopedií nad hlavou mohl zloděje spíš k smrti vyděsit než mu způsobit nějakou fyzickou újmu.

Dveře ložnice se náhle rozevřely a místnost zaplavila záře žárovky. Raffin ztuhl uprostřed kroku s *Dějiny světa* v bojové pohotovosti. Ve dveřích stála žena a užasle na ně zírala. Vysokou postavu halily černé šaty s poměrně odvážným výstřihem, bez rukávů a nařasené v pase. Na ramena a kolem tváří padaly bohaté černé vlny protkané stříbrem. Pleť měla čistou, lehce opálenou a velké černé oči se na ně vyděšeně dívaly. Enzovi prolétlo hlavou, že krásnější ženu už dlouho neviděl.

Zvedla pohled ke knize nad Raffinovou hlavou. „Prosím tě, Rogere. Dej to pryč. Historie nikdy nebyla tvoje parketa.“

Roger nechal knihu zvolna klesnout. „Co tu chceš?“ Nijak se nesnažil skrýt své rozladění.

Pootočila hlavou za sebe do ložnice. „Přišla jsem si pro poslední věci. Nebyl jsi doma a já mám ještě klíč.“

Raffin odložil *Dějiny světa* na jídelní stůl a napřáhl k ní otevřenou dlaň. „Tak toho břemene tě zbavím, díky,“ odpověděl. Její dlouhé, elegantní prsty vklouzly do kapsy ukryté mezi záhyby šatů a vytáhly klíč na koženém řemínku. Chňapl po něm. „Máš všechno?“ Jeho hlas zněl pořád ještě napjatě.

„Myslím, že ano. Jen bych potřebovala tašku, abych to měla kam dát.“

„V šatně je pár velkých igelitek.“

Ale ona ani pohybem nenaznačila, že by se pro ně chtěla vydat. Místo toho pohlédla za něj na Enza. „Nepředstavíš nás?“

Raffin se ohlédl na Enza, jako by zapomněl, že tam je. „Jen si přišel pro nějaké papíry,“ odpověděl přezíravě.

Enzo prošel kolem něj a podal ženě ruku. „Enzo Macleod,“ představil se s úsměvem. „*Je suis enchanté, madame.*“

Potrásla si s ním rukou a podržela ji o něco déle, než bylo nutné. Měla podmanivé oči a Enzo si připadal polapený jejich pohledem. „Charlotte. Vy nejste Francouz.“

„Skot.“

„Vážně?“ Pauza. „Jaké papíry?“

„Do toho ti vůbec nic není, Charlotte,“ odbyl ji Roger.

„Vyšetřuju zmizení Jacquese Gillarda,“ vysvětloval Enzo.

Raffin si těžce vzdychl. „Teď už se jí nezbavíte. Charlotte je... *psycholožka*.“ Vyslovil to slovo, jako by z něj cítil pachut' v ústech. „Dodělala si specializaci na profilování pachatelů.“

Enzo překvapeně zdvihl jedno tmavé obočí. „Kde jste studovala?“

„Profilování? Ve Spojených státech. Strávila jsem tam dva roky a pak jsem se vrátila a založila si vlastní psychologické

kou praxi. Pařížské policii se čas od času uráčí se mnou něco konzultovat.“ Její pohled zalétl k Rogerovi. „Ale moje živobytí se zakládá na lidech se všedními potížemi. V mém případě se zločin nevyplácí.“

„Přinesu ti tu tašku,“ navrhl Roger a prošel úzkými dvířky ve stěně nalevo od někdejšího krbu.

Charlotte přistoupila blíž k Enzovi. Snažil se odhadnout její věk. Byla o něco mladší než Roger. Možná tak mezi třiceti až pětatřiceti. „Co jste zač?“ zeptala se. „Policista? Soukromý detektiv?“

„Kdysi jsem působil jako forenzní biolog.“

Přikývla, jako by to vysvětlovalo vše.

Roger se vrátil se dvěma velkými igelitovými taškami. Jednu strčil Charlotte do ruky, prohodil k Enzovi: „Dojdu vám pro ty poznámky,“ a zmizel dvoukřídlými dveřmi do pracovny.

„Tak to abych si sbalila,“ podotkla Charlotte a vrátila se do ložnice.

Enzo na pár okamžiků osaměl a rozhlížel se po Raffinově obývacím pokoji. Vysoká okna vedla na dvůr. Stěny po stranách jídelního stolu na protilehlém konci místnosti pokrývaly police s knihami a zbytek volné plochy okupovala umělecká díla: zátiší, klasické výjevy z antické literatury, orientální *tableaux* a nejspíš i originály od francouzských plakátových umělců. U okna stálo pianino a na místě někdejšího krbu trůnila stará emailová kamna. Všechno zřejmě mělo své místo a také to na něm bylo. Zřetelně tu chyběly ony osobní drobnosti, jimiž si lidé zanášejí svá obydlí a které vypovídají o jejich povaze. Raffin měl určitý styl — zařízení bytu, oblečení, předměty, kterými si vyzdobil byt. Ale nic z toho mnoho neprozrazovalo, jako naleštěné pozlátko, které má jen zakrýt, co leží pod ním. Vrátil se s taškou plnou těžkých šanonů.

„Tady,“ podal mu ji. „S tím byste si mohl nějakou dobu vystačit.“ Zamířil k ložnici. „Omluvte mě na chvíli.“ Zavřel za

sebou dveře a Enzo zůstal stát ve ztichlém bytě. Nemohl neslyšet zlobný šepot za zrcadlovými dveřmi. Netrvalo dlouho a šepot zesílil v křik. Enzo soustředil svou pozornost na jedno ze zátiší. Nechtěl se plést do osobních neshod ostatních lidí. Po několika minutách se hlasy znovu upokojily a nastal krátký okamžik ticha. Pak se dveře otevřely a vynořila se z nich Charlotte s taškou plnou oblečení a tváří zrůžovělou zlostí i studem.

„Na shledanou, pane Macleode,“ rozloučila se, aniž se na něj podívala, a vydala se rovnou ke dveřím.

Za ní se objevil Raffin. I jemu zčervenaly tváře. „Omlouvám se.“ Ale nezdálo se, že by ho to příliš mrzelo. „Konce vztahů nikdy nebývají lehké.“ Ukázal bradou naENZovu tašku. „Jestli budete mít nějaké otázky, až to přečtete, stačí zavolat. Já zatím nechám sepsat smlouvu na publikační práva.“

IV.

Když Enzo došel na boulevard Saint-Germain, viděl, že Charlotte marně shání taxíka. Na ulici doteď vládl hustý provoz a kavárnám obchody jen kvetly. Ale taxík nikde.

Dohonil ji na přechodu. „Nemám vám ho zavolat?“

I ten její postranní pohled na něj měl odzbrojující účinky. „Bydlíte někde tady?“

„V garsonce kousek tímhle směrem, co by kamenem dohodil od Institutu. Ale není tam telefon. Myslel jsem, že bych zavolał z *mon portable*.“

„Aha,“ řekla zklamaně. „Myslela jsem, že jste se mě chystal pozvat na kafe.“

Podíval se na ni, zaskočený tou přímostí. „Rád.“ Na protější straně ulice se rozsvítil zelený panáček. „V tom případě bychom měli přejít.“

Proplétali se davy zaplavujícími úzkou uličku rue Mazarine k nasvícenému dómu Institute de France. Kavárny a bistra

byly plné hostů. Soutěskami stísněných uliček této tradičně bohémské čtvrti na levém břehu Seiny se rozléhaly smějící se i hašteřivé hlasy rozohněné pitím a příjemnou společností. Dnes už však tato čtvrť bohémům nepatřila. Jejich místo zaujala nová generace *nouveau riche* s peněženkami nadtíženými eurobankovkami zastrčenými do luxusních kapes a kabelek.

Z jedné večerky vyběhla mladá žena obtěžkaná nákupními taškami a s dítětem v náručí. Srazila se s Enzem a po chodníku se s rachotem rozkutálely konzervy a balíčky nákupu.

„*Merde*,“ zaklela šeptem.

„*Je suis désolé*,“ omlouval se Enzo a spolu s Charlotte se sklonil, aby jí pomohl věci posbírat. Dítě se rozplakalo a ženě se nedařilo naskládat nákup zpátky do tašek.

„Ukažte,“ řekl Enzo. „Můžu?“ A dítě podržel. Matka nejprve zaváhala, ale Enzo něčím vzbudil její důvěru. Předala mu dítě a s Charlotinou pomocí se chvatně pustila do sbírání. Během chvíle, kterou ženám zabralo zachraňování nákupu, Enzo už holčičku rozesmál. „Je to číperka,“ řekl a udělal obličej, který dítěti přivodil záchvat smíchu. Když se ohlédl a viděl, že si ho Charlotte s tou mladou ženou prohlíží, rázem upadl do rozpaků. Podal dítě matce a chopil se zase své tašky se šanony.

„*Merci*.“ Mladá žena odspěchala mezi davy do noci. Holčička se jí ještě přes rameno ohlížela za Enzem a v očích jí hořely veselé ohníčky.

Charlotte stála na ulici zalitá světlem z výlohy, elegantní a krásná ve svých černých šatech. Zamyšleně si Enza prohlížela a neznatelně se usmívala.

„Co je?“ ohradil se.

Pokrčila rameny. „Nic. Tak co, uděláte mi to kafe?“

Garsonka se nacházela v prvním patře na rohu rue Guénégaud a rue Mazarine, skoro nad kavárnou Le Balto, šikmo

naproti betonovému kolosu Vysoké školy architektonické Paris-Val de Seine. Na dohled ležel i impozantní Institute de France. Sídčila v něm Francouzská akademie, jejímž úkolem bylo uchránit francouzštinu před erozí moderního světa. Enzo si kolikrát říkával, že by měla existovat podobná instituce, která by zabránila imbecilům z řad architektů, aby prznili svá města.

Když Enzo otevřel dveře na podestě v prvním patře, Charlotte vydechla překvapením. „Nikdy by mě nenapadlo, že máte tak příšerný vkus.“

Enzo se zazubil. „Pozoruhodné, vidíte?“ Zavřel za ní dveře a následoval ji do obytné místnosti. Stěny pokrývalo polstrování s výrazným opakujícím se červeným, hnědým a smetanovým potiskem. „Šedesátá léta v plné síle. Jen se obávám, že bych se chlubil cizím perím. Patří to tu starému strýci mých přátel z Cahors. Přesídlil do *maison de la retraite* a až do jeho smrti byt nemohou prodat. Zbožňuju to tady. Doufám, že bude žít věčně.“

Enzo vařil kávu a pozoroval, jak se Charlotte prochází po místnosti a lehce se dotýká trofejí a artefaktů okupujících kařdičkou volnou plochu. Vyřezávané africké sošky, čínská lakovaná krabička, zelenozlatý porcelánový drak, slonovinová busta. „Musel to být cestovatel tělem i duší. Zajímavý člověk. Ráda bych ho poznala.“

Charlotte se otočila a sledovala ho. Tvář jí znovu rozjasnil škádlivý úsměv. „Tak vy žijete v Cahors?“ Přikývl. „A kolik máte dětí?“

Překvapeně k ní vzhlédl. „Proč myslíte, že vůbec nějaké děti mám?“

„Protože pozoruju lidi,“ odpověděla. „Živím se tím. Takže si nemůžu nevšimnout mikrosignálů, které o člověku něco prozrazují. Mí přátelé jsou z toho paranoidní. Myslí si, že je neustále sleduju.“

„A mají pravdu?“

Vesele se ušklíbla. „Samozřejmě. Možná proto jich moc nemám.“

„Tak jaké mikrosignály ve mně odhalily otce?“

„Vaše oči. Je to takový prostý fyziologický jev. Když se muž, který má děti, na nějaké dítě podívá, jeho zornice se rozšíří. Když žádné nemá, tak ne.“

Enzo jí podal kávu. „Oči mě vždycky prozradí. Jsem dost špatný lhář. Mléko nebo cukr?“

Zavrtěla hlavou. „A že jsou to zajímavé oči. Jedno modré, jedno hnědé. Waardenburgův syndrom?“

„Ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by věděl, co to je,“ přiznal Enzo překvapeně.

„Genetická porucha charakterizovaná bílým pramenem ve vlasech. Někdy ho doprovází gotické patro a abnormálně výrazné obličejové rysy.“

„A občas také hluchota. Já jsem naštěstí vyvázl jen s očima a vlasy. A vzhledem k tomu, že jde o genetickou poruchu, samozřejmě i s tou padesátiprocentní pravděpodobností, že ji předám svým dětem.“

„A předal?“

„Z padesáti procent. Jedna dcera syndrom podědila, druhá ne. Ale mají různé matky. Tak to možná nějak souvisí.“

„Takže jste ženatý?“

„Vdovec.“ Upil kávy, aby zakryl své rozpaky. O tomhle tématu nemluvil rád.

„To je mi líto. Teď někdy?“

„Skoro před dvaceti lety. Co káva? Všechno v pořádku?“

„Ano, jistě.“ Chvilí mlčky popíjeli. „No... a proč se vlastně zajímáte o případ Jacquese Gaillarda?“

„Z akademických důvodů.“ Pak se stydlivě usmál a přiznal: „A kvůli jedné dost hloupé sázce.“

„Sázce?“

„Že se dá starý případ vyřešit pomocí nových vědeckých poznatků.“ Odmlčel se. „Nebo taky ne.“

„To jste si nevybral zrovna ten nejjednodušší. Nikdy se nezajistilo dost stop, ze kterých by bylo možno vycházet. Nenašli tělo ani známky zápasu. Popravdě řečeno si Roger musel vyslechnout ledacos, když ten případ zařadil mezi svých sedm nejslavnějších nevyřešených vražd. Nikdo navíc nikdy nebyl schopný prokázat, že by Gaillard byl vůbec mrtvý.“

„Takže o tom něco víte?“

„Ano.“ Charlotte upila kávy a Enzovi připadalo, že i ona tím maskuje své rozpaky. „Věděl jste, že Roger tu knihu napsal jen proto, že se nikdy neobjasnila vražda jeho ženy?“

Enzo přikývl. „Sedmý případ.“

Charlotte se zadívala do svého šálku. „Udržet vztah s obětí není snadné.“ Vzhledla, a protože snad měla potřebu to vysvětlit, dodala: „Přeživší jsou taky oběti, víte?“ Po chvíli řekla: „Žila jsem s ním, když prováděl rešerše k té knize.“

„Ale už nežijete,“ přikývl Enzo.

„Ale už nežiju.“ Odložila šálek. „Možná byste mi mohl zavolat toho taxíka.“

„Samozřejmě.“ Vytáhl z kapsy svých sportovních kalhot mobilní telefon a vytočil číslo.

„Enzo...“ ozvala se, když jí objednal odvoz. Zkoušela, jak to zní. „Co je to vůbec za jméno?“

„Zkrácená forma jména Lorenzo. Matka byla Italka. Vzala si Skota. Smrtonosná kombinace.“

„To bezpochyby.“

Když taxík dorazil před dům a zatroubil, sešel s ní Enzo dolů otevřít dveře. Zůstali chvíli stát na chodníku a on cítil, jak mu uniká mezi prsty jako písek.

„Nemohl bych vás... třeba někdy pozvat na večeři?“ Připadal si směšně. Jako školák, který zve dívku na první rande.

Vyhnula se jeho pohledu. „Zrovna jsem to ukončila s Roge-rem. Myslím, že teď asi spíš potřebuju trochu času sama pro sebe.“ Odložila tašku s oblečením na zadní sedadlo a začala prohledávat kabelku. Vytáhla vizitku s jemnou ražbou. „Ale kdybyste náhodou ke Gaillardovu případu potřeboval odborný pohled psychologa, zavolejte. Díky za kávu, monsieur Macleode.“

„Enzo,“ opravil ji, když zavírala dveře. Pak se z výfuku taxíku do noci vyvalil oblak naftových spalín a vůz odbočil na rue Mazarine.

Jacques Gaillard byl mrtev. O tom Enzo nepochyboval.

Promnul si oči a podíval se na hodiny na krbové římse. Bylo něco po třetí a party v jednom z bytů naproti byla stále v plném proudu. Okna měli otevřená dokořán, úzkou ulicí se nesla aromatická vůně marihuany a vzduch se pořád ještě chvěl monotónním rytmem nějakého nekonečného latinsko-amerického tanečního rapu.

Večírek začal kolem půlnoci a Enzo ho jednoduše vytěsnil tím, že se začel do Raffinových poznámek a ponořil se do tajemného světa Jacquese Gaillarda.

JG, jak se mu mezi přáteli přezdívalo, byl nejstarším synem provinčního advokáta z Angoulême. Slibný intelekt ho záhy dostal na Lyceum Henri IV. v Paříži, na jednu z nejelitnějších středních škol v celé Francii. Stal se nejlepším studentem své třídy a zvítězil v prestižní soutěži středních škol *concours général* v oboru ekonomie. Tehdy už věděl, že chce jít na ENA — École nationale d'administration, absolutní špičku francouzského systému vysoce specializovaných vysokých škol známých jako *grandes écoles*, které přijímaly jen ty nejlepší z nejlepších a rozšiřovaly řady premiérů a prezidentů, jako se žraločí chrup neustále rozrůstá o další a další zuby.

Běžným postupem by bylo vystudovat Institut d'études politiques, lidově nazývaný Sciences Po. Ale otec trval na tom,

že syn musí nejprve získat „pořádný“ titul, a tak se JG přihlásil na Faculté de droit et sciences économiques d'Assas. Mladý Jacques byl však natolik geniální, že ani tato škola ho nedokázala plně zaměstnat. A tak se přihlásil na Sorbonnu ke studiu historie.

V okamžiku, kdy obě školy absolvoval, měl už vybudovanou hustou síť politicky angažovaných přátel a věnoval se svému výzkumu dějin rané francouzské kinematografie.

Přijímací řízení na Sciences Po bylo pouhou formalitou a vzhledem k jeho předchozí akademické dráze mu byla doba studia zkrácena ze čtyř let na dvě. Pověst o jeho intelektuálním géniu byla taková, že ho už při přijímacím řízení na ENA znala polovina členů komise.

Bez námahy proplul vyčerpávajícími pětáctýřiceti minutami *grand oral*, při níž se kandidát za účasti veřejnosti smaží pod palbou otázek na jakékoli téma, které si porota složená z pěti odborníků vybere.

Podle později vydaných pamětí některých členů této poroty i podle dalších, kteří byli zkoušce přítomni, je Gaillard skoro nepustil ke slovu.

Ve svém ročníku ukončil sedmadvacetiměsíční studium mezi desítkou nejlepších, což mu otevřelo dveře k nabídce vrcholných funkcí ve státní správě. Následujících dvanáct let stoupal čím dál výš a po nesmírně úspěšném působení na pozici hlavního poradce ministra financí ho kontaktovala kancelář předsedy vlády a nabídla mu, aby se stal poradcem samotného premiéra.

Právě v té době vydává svou knihu o dějinách francouzské kinematografie. Tady ovšem Gaillardův vzestup k výšinám narazil.

Karikaturisté z francouzských médií si ho brali jako hůl na premiéra. Figuroval v rozmanitých kreslených vtipech, na nichž předsedovi vlády do ucha šeptem radí, kterou filmovou

premiéru by si toho týdne neměl nechat ujít, dává mu tip na vítězku Césara v kategorii nejlepší herečka či na to, kdo si z Cannes odveze Zlatou palmu. Jeden mimořádně krutý vtip v satirickém časopise *Le Canard enchaîné* zachycoval obzvláště vypaseného premiéra, jak podstrkuje Gaillardovi tlustý svazek dvousetfrankových bankovek a žádá ho, jestli by mu nezařídil noc se Sophií Marceauovou.

Podle všeho si však Jacques Gaillard v nově získané slávě liboval a jeho čím dál častější výstupy v televizi mu dělaly dobře.

Mezi lety 1994 a 1996 byl „požádán“ — zjevný eufemismus pro „dostal příkazem“ —, aby vedl výzkumný projekt skupiny studentů ENA na téma francouzské finanční politiky v období od druhé světové války. Nejspíš pokus ze strany vlády uklidit ho trochu do ústraní, který se ovšem v takovém případě zcela minul účinkem. Během téhož období totiž Gaillardovi nabídla francouzská televizní společnost TF1, aby moderoval vlastní pořad, v němž by každý měsíc přinášel filmové recenze. Takovou příležitost si Gaillard nemohl nechat ujít.

V srpnu téhož roku pak Gaillard mizí z povrchu zemského. Enzo si znovu přečetl, jak o tom ve své knize píše Raffin.

Na konci srpnových prázdnin už ke svému pracovnímu stolu neusedl. Jeho zmizení vzbudilo velké pozdvižení a celé týdny plnilo stránky denního tisku. Policie však uvízla na mrtvém bodě. A jak už to bývá, tisk si nakonec našel nová témata a zájem veřejnosti o podivné zmizení Jacquese Gaillarda postupně pohasl. Je to už deset let. Čas od času se případ znovu vynoří, tu v podobě článku, tu nějaké reportáže. Nikomu se však zatím nepodařilo vnést do otázky, co se s Gaillardem stalo, nějaké světlo.

Enzo Gaillardův pořad nikdy neviděl, ale když si procházel různé fotografie z Raffinovy složky, jeho obličej mu byl velmi povědomý. Pro karikaturistu přímo požehnání. Gaillardovi bylo čtyřicet devět, když zmizel, a svou nastupující pleš maskoval prapodivným vrabčím hnízdem obarvených,

natužených vln. Pěstoval si také bujný francouzský knír, který se od nosu esovitě prohýbal v extravagantně zdviženou kudrlinku na tvářích.

Ve složce také našel fotokopii stránky, která ležela pod listem s posledním záznamem diáře nalezeného v Gaillardově pracovně. Enzo si říkal, že Raffin musí mít opravdu dobré zdroje, když se mu podařilo dostat k takovému materiálu. Stránka se samotným záznamem byla vytržená. Ale díky otisku, který se propsal na následující list, dokázala *police scientifique* analyzovat papír v laboratoři detektorem elektrostatického náboje, objevit vlákna, která tlak tužky poškodil, a následně je vizualizovat. Enzo si kopii pozorně prohlížel. Stálo tam *Mad à minuit*. Gaillard se u záznamu zjevně zdržel, protože písmena několikrát obtáhl a pak je obklopil nahodilými čmáranci a klikyháky. Takové obrazce si mohl roztržitě kreslit během dlouhého telefonického hovoru. Policie si vyžádala výpis telefonních hovorů z večera před datem se záznamem. Ukázalo se, že se těsně před desátou opravdu uskutečnil asi patnáctiminutový hovor. Byl to poslední hovor zaznamenaný na Gaillardově telefonní lince a přišel z veřejné telefonní budky. Navzdory masivnímu pokrytí v médiích se k němu nikdo nepřihlásil.

Enzo zamyšleně vraštil čelo a opakovaně si záznam četl. *Mad à minuit*. Mnoho lidí si už nad těmi slovy lámalo hlavu, a jejich smyslu se nedobralo. Šílený o půlnoci. Jenže to by první slovo muselo být anglicky, protože ve francouzštině *mad* nic neznamena. A proč by Gaillard míchal angličtinu s francouzštinou? Musí to být zkratka nějakého jiného slova. Enzo vytáhl z police francouzský slovník a vyhledal slova začínající kombinací „mad“. Moc jich nebylo. *Madame*, *mademoiselle* a *Madeline*, francouzská podoba jména Magdaléna. Madagaskar, Madeira, Madrás a Madrid. *Madalopam* — robustní tkanina typu kaliko. *Madéfier*, zvlhčovat či máčet. *Madone*, madona.

Madrier, fošna. *Madrure*, kresba ve dřevě či porcelánu. Pár dalších. Ale nic, nad čím by ho něco napadalo.

Záznam byl uvedený v políčku pro pátek 23. srpna 1996. Pravděpodobně se tedy jednalo o schůzku toho dne o půlnoci na neznámém místě. Spekulovalo se, že ten záznam vznikl právě při onom posledním telefonátu předchozího večera. Důkaz pro to však neexistoval.

Enzo se pak obrátil k fotografiím z Gaillardova bytu a znovu ho zarazilo, jak se k nim Raffin vůbec dostal. Pak si na spodním okraji povšiml řady titěrných číslic. 2906'03. Datum. Tyto fotografie byly pořízené před víc než třemi lety. Udiveně se zamračil. Jak je to možné? Od Gaillardova zmizení už přece uběhlo deset let. Sáhl do kapsy na stěhně a vytáhl mobilní telefon. Vyhledal a vytočil Raffinovo číslo.

Raffin zvládl jediným „*Oui?*“ vyjádřit zároveň svou rozešpalost i popuzenost.

„Rogere, tady Enzo.“

Z opačného konce linky mu odpovědělo rozdurděné:

„Ježíšikriste, Macleode, víte vůbec, kolik je hodin?“

„Jak se vám podařilo sehnat fotografie Gaillardova bytu sedm let po jeho zmizení?“

„Cože?“ Raffin nyní vysílal do éteru směs nepochopení a vzteku.

„Ty snímky Gaillardova bytu jste pořídil sám?“

„Ano.“

„Jak?“

„Od té doby, co zmizel, se v bytě nikdo ničeho nedotkl. Jeho matka ho uchovala jako svatyni. Až na to, že nevěří, že je mrtvý. Až se Gaillard vrátí, chce, aby ho byt přivítal ve stejném stavu, v jakém ho opustil.“

Enzo téměř nemohl uvěřit svému štěstí. Potenciální místo činu, zakonzervované jako v aspiku a nabízející i po deseti letech možnost znovu ho prozkoumat. „Chci se tam podívat.“